

Vidres a la Sang: «El metàl encara viu sota imaginaris puerils com els dracs i les masmorres»

Entrevistem la veu i el guitarrista de la banda, Eloi Boucherie, amb motiu del nou disc: 'Fragments de l'esdevenir'

Vidres a la Sang | Arxiu Blood, Fire, Death

La formació terrassenca de metàl extrem celebra el seu vintè aniversari amb un cinquè àlbum, *Fragments de l'esdevenir* (Abstract Emotions, 2022). Els cinc talls del disc aborden les inèrcies del present i les conseqüències per al futur sense oblidar el referent de Miquel Martí i Pol. Parlem amb el veu i guitarra de **Vidres a la Sang**, Eloi Boucherie.

FRAGMENTS DE L'ESDEVENIR by VIDRES A LA SANG

El nou disc es titula 'Fragments de l'esdevenir'. Us referiu al futur de la banda o al de la societat en general?

Parlem d'una col·lecció de futurs immediats que queden reflectits a les lletres. Són reflexions del món en què hem viscut els últims dos anys, molt inspirats per l'època pandèmica i també per les conseqüències que se n'han derivat. Hi ha crítica social i introspecció personal, com la meva recent paternitat, que ha anat molt lligada a un difícil procés d'avortament patit per la meva dona. Vaig voler abordar un tema tabú, que és especialment sensible i en el qual no es fa prou costat a les dones.

I, com ja és habitual, heu tornat a musicar textos de Miquel Martí i Pol ("Ara és demà i "Salveu-me els ulls"), un clàssic del grup.

En aquest cas, la lluminositat dels poemes contrasta amb les temàtiques més fosques i tristes que he escrit per a la resta de cançons.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=Dn3mzSIDS8Y>

Quin paper ha jugat la poesia del poeta de Roda en la vostra carrera?

Vam començar sota la batuta poètica de Martí i Pol, perquè va ser l'excusa per agafar la valentia i cantar en català. Pensàvem que no teníem prou nivell per escriure lletres, i creïem que, si ho fèiem amb el paraigua dels seus poemes, ens podríem expressar millor. Amb el temps hi hem anat introduint les meves inquietuds líriques i és clar que la seva influència ha estat bàsica. Ara hi ha amics que em diuen que no saben si el poema és meu o d'ell, perquè em mimetitzo molt amb el seu estil.

Quin és l'esdevenir que ens espera com a societat o, directament, com a humanitat?

Hi ha algunes inèrcies que ens semblen com a mínim denunciades. És una actitud que ens sorgeix de manera visceral, perquè estem farts de tanta tonteria col·lectiva, i de dividir i polaritzar el món. Vivim una època clau en la humanitat en què pot semblar que tot està a punt de col·lapsar. No sabem de quina manera passarà, però crec que la vida que hem dut fins ara no és sostenible. No es tracta de tenir una consciència ecològica, per exemple, perquè tot plegat va molt més enllà amb l'hiperconsumisme, la sobreinformació, la superpoblació... I a tot això cal afegir-hi les guerres i els moviments migratoris. Sincerament, crec que no queda gaire perquè al món passi alguna cosa realment significativa.

Abans que arribi l'apocalipsi total, teniu solució per a tot el que critiqueu?

La veritat és que no en tenim...L'expressió artística està subjecta també a la crítica i, per tant, també se'ns pot criticar la nostra crítica social, perquè no aportem cap solució.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=7cDlloKI9s0>

Al full de promoció diu que feu black death mètal. Quin lloc ocupeu en l'escena?

Vam començar com una banda que fusionava el black i el death mètal, i que també incorporava algunes pinzellades de heavy mètal clàssic, que es podien fer paleses en els solos. De fet, sempre ens ha agradat molt dotar els temes de molta èpica i melodia.

Per tant, preferiu no lligar-vos a una sola etiqueta estilística més enllà del mètal extrem?

L'únic que fan les etiquetes és limitar l'espectre de la música. Quan es posa un nom a un estil, se li està negant moltes altres possibilitats. A nosaltres ens agraden molts estils dins el que s'emmarca la 'música progressiva', tot i que és una paraula que no m'agrada del tot perquè inclou implicacions diferents en el doom, el heavy més clàssic, el rock o fins i tot el jazz! El jazz és un estil que, si bé no té res a veure amb la nostra música, també ens ha influenciat a l'hora de crear bases rítmiques que eixamplen la riquesa de les nostres composicions. En definitiva, fem música extrema perquè portem al límit les emocions, velocitats, tendències i estructures.

Els passatges tranquils dels vostres temes són un bon exemple de com sortiu del clixé de la velocitat del mètal extrem?

Forma part de la nostra evolució musical. Al principi érem molt ràpids i amb el temps i l'edat hem anat entenent que la sensació extrema de la música no ha d'anar lligada a una acceleració brutal. La velocitat ha de ser ben entesa, contextualitzada i justificada. No ha de ser gratuïta i, en aquest sentit, crec que ha estat un dels nostres encerts entendre que no som menys contundents pel fet de no utilitzar bateria o introduir passatges de doble bombo. El que sempre intentem és subjugar-nos a una emoció i que aquesta estigui correctament traduïda en música.